

PŮLDEN ŽIVOTA

Byli sme si se sborem zazpívat. Tentokrát v „novoveských láznách“. Proč né. Máme Krasavcom oplacat. Ženské mosely zasěj oprat a nažehlit košule. Ale boty si většinů, kvůli plíživě pokračující emancipaci, už pucujem sami. Za to mohly nekeré roby jet s nama. Šak tentokrát to měly dobré. Ani řídit nemosely. Enom sa vézly. Autobusem. Ostala jim jediná starost. Hlédat nás at' nežerem moc masného a smaženého, když nám to občas nedělá dobře a moc nechlasčem aj když nám to dělá dobře.

Jelo sa v sobotu odpoledňa. Poséct trávu a ukludit seno sme moseli dopoledňa. Odpoledňa už nic. To už enom přetřít ty boty vyhrabat nohavice a při vypravování sa rozlúčit s robů. A jesti sa nekdo stačil při tom aj povadit, tak to stejně bylo tak trošku. A možná enom ze zvyku. Šak ani nebyl čas. Kdo nestihl prácu odbavit v sobotu do oběda, mosél erteple obhrnúť aj v nedělu. Ale to možů enom takoví, co už majů do kostela vychoděné.

Ty co si chystajů nové bývání a zavolali si řemeslníků nejeli zpívat vůbec. Aj když chtěli a slúbili to. Snád si zapívali aspoň při práci. Lesti enom neřvalo rádio. Aspoň že šli v nedělu na mšu. To je také důležitě. Kór když je to přijímání. První. Svaté. Eště sa do termínu šikly aj jiné akce. Taneční složka sboru vystupovala v Popovicích. Majů tam hyperaktivní starostku přes folklór. Nešlo říct né. Vedúcí vystúpení našťestí stihl. Aj když před tým mosél odbavit křtiny. Až v Brně. Ale né svoje. Křtili vnučku. První. Ty co měli pozvanů rodinu kvůli narozeninám ale dojet nestihli. Ze Lhoty. Asi že nejél vlak. Když už bylo nachystané tož sme sa nakonec také stavili. Dyt' 45 je enom jednú za život. Zákusky na nás ostaly. Maso sežrali všecko. Ale víno vypit nestihli. Šak majů svoje. Tož nakonec dobré.

Horší je to kolikrát s tým naším zpěvem. Hlavně na pódiu. Potom v hromadě už to ide faň. Aj včil sme sa postupně rozezpívali ke slušnému výkonu. Ludé co sa hned po programu rozešli měli načisto škodu. Při písničkách co neuměli Novovešťané sa k nám přidali Hučané. Byli tam třé. Ty co dycky dojedů na kolách. To sů ty mladší. Ty co majů enom málo přes sedmdesát. Zpívání jím ale bezesporu ide lepší jak tá cyklistika. Aj tak dojedů pěkně daleko. Kde my budem v jejich rokách. Enom když spustili Lipovjané tož sme čučali ani nedutali. Prý si před šestadvaceti rokama řekli „když zpívat tož hornácké, když hornácké tož trojhlasně. A od téj doby to furt vylepšujů. Tož jak to može, za ty roky, vypadat. A to jim ani nevadí, že na

Hornácku sa prvej zpívalo akorát dvojhlasně. Zpívali v devíti, ale hotové varhany. Nás sa tentokrát slézlo akorát osm. Byli sme vyplašení jak zajíc jak to půjde. Pomohl tom ale Jara Zajíc s ozvučením. Nakonec to tak špatné nebylo. Na naše poměry. Do Lipovjanů nám ale chybělo kromě toho jednoho chlapy eště cosi. Jejich uši a hlase. A nekeří měli aj velice zajímavé bradky.

Na zpáteční cestě už nás bylo dost. V autě pro dvacet nás jelo třicet. To sa hned udělá atmosféra. Tělo na tělo. Akorát cesta z Nověj Vsi sa zdála jakási kratší. Aj když sme za jízdy stáli. Já na jednéj noze. Ale s děvčicama z krůžku to ladilo faň. Aspoň sa zdálo.

Když sem si doma vyzůval boty hledím jak mám naběhlé žily na nohách. Šak není divu. Stát na jednéj noze, krevní oběh rozpumpovaný ze slováckého trojboja. Ale jináč ohromě spokojený. Dyt' sa nikom nic nestalo.

Venku sa zmrkávalo, konečně si trochu odpočinu. Doma nikoho, zkusím televizu. Opět nezklamala. Radči sem to vypl, než bych sa stekl. Přemýšlám, děcka více méně dospělé majů svoje zájmy, ale co moja. Snád je na fáře. Idu na farský dvůr a tam partija pútníků z Hostýnka opéká zbylé klobásky. Jak vzál Kamil Pavelka kytaru zpívalo sa do půlnoci. Písničky úplně jiné jak odpoledňa. Všelijaké, aj pro děcka. Ale také krásné. No nic mosíme končit. Ráno idu trůbit s dechovků - plechovků před kostel. Klarinet po generálce. Je přijímání. První. Svaté.